

Meie Aeg

N° 6 1939

Looduse mõistmisest

Loodusteadus on praegu muutunud juba üldsuse asjaks. Siiski suured edusammud kõikidel aladel ei ole sammugi lähemale viinud suure maailmamõistatuse — elu alguse ja sihi küsimuse — lahendamisele. Ainult ühes punktis on need paljud kindlad tõendused viinud õpetatud ja haritud inimesi ühele arvamisele, ja nimelt arusaamisele, et kogu maailmkonnas valitseb kindel seadus ja kord. Pealsikaudsed usuvad muidugi, et nad sel põhjusel peavad oma sõnavarast maha kustutama sõna „Jumal“. Ometi rohkema järelemõtlemise juures saab igähele selgeks, et seadusepärusus ja kord räägib enam maailma Looja ja Valitseja poolt kui vastu.

Seadusepärase korra kõrval on veel teine kindlakstegemine üllatanud inimesi. Pisikeses seemneteras, mis meie sõrmede vahelt ära libiseb, on niisama nagu suures maailmaruumiski rühkimine eesmärgi poole. Mingi salajane jõud võimaldab rändlindudel leida tuhandeid kilomeetreid pikal teekonnal täpselt eelmise aasta õiget teed ja paika, samuti teeb mesilased, sipelgad, ja muud loomad kunstnikkudeks — peaks ütlema suurepäraseks kunstnikkudeks, laseb lilledel keset umbrohtu ja mürki levitada meeldivat lõhna, annab päikese näol meile ajamõõtja, mille järele tuleb seada meie täpseimadki kellad. Kõik looduses rühib ühe eesmärgi poole ja püüab oma otstarvet täita.

Säärane loodusevaatlemine aga ei ole sugugi uus. Ususilm on lasknud Pühakirja kirjutajail näha vanasti niisama teravalt ja veel selgemini kui seda näevad tänapäeva vaatlejad moodsate vaatlemisabinõudega. Teaduse arukad esindajad nimetavad seda kahetsusväärseks tõsiasjaks, et praegune uurimine pöördub ikkagi ainult sellega, mis on juba minevikus uuritud, ja sel uurimisel puudub püüe kõrgema eesmärgi poole. Vanaaja prohvetite sõnad ei jää kuidagi maha praegusaja tõsise uurija otsusest: „Tõstke oma silmad üles ja vaadake! Kes on neid loonud ja saadab nende sõjaväe välja arvu järele? Ta kutsub neid kõiki nime pärast, tema jõu ja tugeva rammu pärast ei puudu neist ühtainust.“ Jes. 40, 26. „Ka toonkurg, kes taeva all, teab oma seatud aega, ja

turteltuিকে ja pääsuke ja kurg panevad tähele oma tulemise aega, aga minu rahvas ei mõista Jehoova õigust.“ Jes. 8, 7. „Kaks asja täidab südant üha uue ja kasvava imestusega ja aukartusega, mida sagedamini ja kauemini sellele mõtlemisega tegemist teha: tähis taevas minu kohal ülal ja kõlbeline seadus minu sees,“ kirjutas Kant.

Seadusepärase kord ja eesmärgile püüdmine, mida me looduses tähele paneme, samuti omaenese rahutu südame soov tunnistab, et kõigil looduseasjadel on aluseks sihikindel ja ettekatsetatud plaan. Kuidas võis siis kõikjal tähelepandav ja teaduslikult tõestatud seadusepärase kord saada oma alguse seaduseta ja korrata olekust! Nagu vanad kreeklased panid inimeste juures tähelepandava lõbuhimu jumalate süüks, nii tahaks ka 20. sajandi inimene, kes on kaotanud enese ja Jumala, kirjutada omaenese mõtteta ja eesmärgita olekut kõige maailmkonna süüks.

Kõige olemise lõppeesmärki ei saa aga üksikujuhtumest välja uurida. Et mõista selle ühendust, mis on selle vahel, mis oli enne algust, ja selle vahel, mis tuleb pärast lõppu, selleks on tarvis kõrgemat ilmutust. Ilma ilmutuseta jääb elu mõttetuks, ja sellepärast on meile antud ilmutus nii tõesti kui elu ise. Apostel Paulus kandis selle sõna paganate hulka: „Ja (Jumal) on meile oma hea meele pärast teada annud oma tahtmise salaja asja, mis ta eneses on ette võtnud.“ Ev. 1, 9.

Kahtlema löönud mõttele on kinnituseks ajalookäigu ettekuulutamine, prohvetlik sõna. Kuna Jumalal on oma loodasjadega eesmärk, siis on ta seda juba enese pärast teada annud. Piibel kui Jumala sõna peab saama uuritud ja ta lõpetab kahtlemise.

„Taevad jutustavad Jumala au ja taevalaotus kuulutab tema kätetööd. Päev ajab päevale rohkesti kõnet ja öö kuulutab ööle, mis tuleb ära tunda. Ei ole kõnet ega sõnu, kus nende häält ei peaks kuuldama. Nende hääl käib kõik maa läbi ja nende sõnad maailma otsani.“ Laul 19.

Kaanel: Tallinna vaade

Loodus kutsub

Inimene on loodud looduse krooniks ja valitsejaks. Tema eluase on määratud väljade ja metsade keskele. Aga võõriti korraldatud elu on viinud inimese tema algsest kaunist eluasemest eemale. Ja mida kaugemale on jäädud kaotatud paradiisist, seda suurem on tung selle järele.

Kuis januneb hing kõige selle vabaduse ja avaruse järele, mis on looduses. Inimene on osake mullast, osake samast materjalist, mille peal ta seisab. Selle tõttu tunnemegi end looduses nii hästi. Önn ei ole varanduses, ei kullas ega hõbedas. Önn on hingerahu. Ja seda leiame külluses lokkavate aasade ja sahisevate viljapõldude ääres. Sa võid kuulata sulgsete laulikute kauneid viise saadetud metsade sügavast kohinast. Need viisid on rahustavamad kõikidest viisidest ja nad on erapooletud selles karmis elus. Sa võid nautida vaikuse armsust. Lepapõõsas laksub ööbik ja rohus saagivad rohutirtsud oma lugusid. Ja kui vaikivad nad, siis võid kuulda ainult omaenese südame korrapäraseid lööke.

Ilu ja imet otsib inimene loodusest ja seda võib leida igas taimes, põõsas ja puus, linnu lau-

lus ja tuule puhumises. Nauding on astuda palja jalaga kastemärga rohtu, sukelduda karastavasse vette, tunda end looduse keskel. Seal maalib päike meie palgeile tervisepuna.

Linn on inimese kaugele viinud loodusest. Linnad on inimestele samad, mis lindudele puurid. Lõbustused, seltskond ja alatine enesekontrollimine väsitab rohkem kui kehaline töö. Linnas võib leida ainult viisakalt kaugelseisvat ilu, mis jätab südame külmaks. Seal on kalgid kivised ehitused, laudsiledad tänavad ja kunstlikult asetatud lilled. Öhtune valgustus oma mitmevärvilisusega vähendab majade õignurkade, kolmnurkade ja kalkide püstloodis joonte külmust. Ja seegi on ilus. Aga mis on see kõik looduse äärjoonte lõputu mitmekesisuse ja maheduse vastu. Mis on see kõik mäenõlvakute, niitude ja nurmede vastu, mis on täis kullerkuppe ja kariakraid.

Kevadel ja suvel on meile eriline kutse loodusele. Võtkem siis vastu seda, mis meile pakutakse.

Välja vabadusse ja valgusse

Valguse võit

„Alguses lõi Jumal taeva ja maa. Ja maa oli tühi ja paljas, ja pimedus oli sügavuse peal, ja Jumala Vaim oli lehvimas vee peal. Ja Jumal ütles: Saagu valgus; ja valgus sai.“

See aruanne kirjeldab lühidate sõnadega maa ja valguse saamist. Nii algas elu maakeral. Jumala loov jõud tõi esile valguse ja elu. See oli valguse esimene võit.

Ja hiljem ütleb prohvet: „Sest vaata, pimedus katab maad, ja pilkane pime rahvast.“ Kes saab seda ütlust kooskõlastada meie ajaga? Valgus tänapäev ju aina kasvab. Elame elektriajastul. Meie esivanemad kasutasid lugemisel hädalist peeruvalgust, kuid nüüd võib tänavalgi lugeda elektritule valgel. Kunstlik valgus on tunginud kõikjale. Teda kasutatakse maa all, maa peal, vees ja õhus. Isegi oma sisemust ei saa inimene varjata, ka sealt tungib valgus läbi.

Teadust ja tarkust nimetatakse vaimuvalguseks. Ka see on levinud kõikjal. Maailm otse upub valgusemeres. Valgus on pimeduse võitnud. Ja ometi „pimedus katab maad“. Mis see siis tähendab? Ainsa usutava ja tõeliku seletuse leiame raamatust, mille esimesel lehel kirjeldatud valguse saamist.

Sest Jumal, kes käskis valguse pimeduse eest välja paista, on annud inimestele veel ühe teise valguse. Oma isalikus armastuses kadunud inimsoo vastu andis ta oma ainusündinud poja, kes ütles: „Mina olen maailma valgus; kes minu järel käib, see ei käi pimeduses, vaid temal peab eluvalgus olema.“ Nii on Kristus tõeline eluvalgus, ja temata olles käime pimedas. Mis aitab see, kui meie ümber säravad tuhanded tuled, kuid südames on pimedus ja hinges öö!

Nii nägi prohvet, et suurimal valgustuse ajajärgul „pimedus katab maad ja pilkane pime rahvast.“

Elame ajal, millal maailm vaevleb suurimas vaimses pimeduses. Või tahame tõendada, et tänapäeva viletsus, häda, nälg ja sõda on valguse teod! Ei, see on pilkase pimeduse tunnus. See ei ole elu, see on eluhävitamine ja surmakülvine, igavene pimedus.

„Tema (Kristuse) sees oli elu ja elu oli inimeste valgus, ja valgus paistis pimeduses, aga pimedus ei võtnud seda vastu.“ Siin ilmneb meile inimsoo traagika. Valgus tuli, aga valgust ei võetud vastu.

Peaaegu kaks tuhat aastat on möödunud ajast, millal Jumal oma suures armastuses saatis inimestele eluvalguse, oma Poja. Ta paistis kui tõeline elupäike. Kõikjal, kus ta liikus, oli valgus ja elu. Kõik tema teod olid selge headus.

Inimesed kuulasid ja imestasid teda ning käisid tema järel. Ta ei läinud ühestki haigusest ja hädast külmalt mööda, ta parandas valusamadki haavad. Eluvalgus avas pimedate silmad, kurtide kõrvad ja keeletute suud; tema elusõna tõi isegi pimedast hauast surnud välja. Elupäikese heledad kiired valgustasid maad, tõrjudes pimedust, ja hulkadele kõlas hüüe: „Mina, valgus, olen maailma tulnud, et ükski, kes minu sisse usub, ei pea jääma pimedusse.“

Ehkki paljud maitseid valguse suurt eesõigust, ei hinnanud nad seda õieti.

Oli tegevuses ka pimeduse vürst, kes kõigi võimalikkude abinõudega püüdis takistada valguskiiri ja külvata pimedust ja viha. See oli võitlus valguse ja pimeduse vahel, sest kaalul oli kogu inimsoo saatus. Ikka ligemale jõudis otsustav tund, kuid liig kergelt võttis seda katsumist tookordne inimpõlv. Nad ise otsustasid oma saatuse ja mõistsid enese hukka. Miks? „Aga see on hukkamõistmine, et valgus on tulnud maailma ja inimesed armastasid pimedust enam kui valgust; sest nende teod olid kurjad.“ Liig raske oli jätta maha pahu harjumusi ja patte, ja nad armastasid pimedust enam. Nad sulgesid oma südame valgusele, ja kui tuli otsustada valguse ja pimeduse vahel, siis hüüdsid metsikus vihas: „Vii ära, vii ära, poo teda risti.“

Nemad ei tahtnud valgust, vaid heitsid ta enesest ära. Olles pilkase pimedusega löödud, nad ihkasid valguse surma. Isegi päike ei suutnud välja kanda silmapilku, millal valgusetooja suri. Päike kaotas oma valguse ja kogu loodus võpatas hirmust. See oli pimedaim silmapilk inimsoo ajaloo. Täitus ülimal määral prohveti sõna.

Pimeduse vürst võidutses, aga — kauaks?

Ei haa pimedus ega surma võimused suutnud pidada Eluvürsti; ta tuli välja kui võitja.

Kristus, igavene Elupäike, pidi kannatama, surema ja saama hauda pandud, et sealt välja tulles hiilata rohkem kui kunagi varem. Kristuse ülestõusmine oli suurim valguse võit. Selle valgusega südames on miljonid purustanud pimeduse ahelaid. Selle valgusega ehitatult on tõsised kristlased hiilanud otsekui tähed pimeduses. Lõkkele löönud valgust ei ole suutnud miski lammutada.

Elame maailma ajaloo lõpu päevil. Valguse vastane töötab erakordse jõupingutusega, et külvata pimedust. Apostel Paulus toob esile põhjuse, miks paljud on sulgenud silmad valgusele. „Kelle sees sellesinase maailma jumal (saatan) uskmata rahva meeled pimedaks tei-

Ülendav rahu

nud, et neile ei pea paistma armuõpetuse valgus Kristuse aust, kes on Jumala kuju.“ Kordub sama, mis Kristuse päevil, et inimesed armastavad pimedust enam kui valgust, sest nende teod on kurjad.

Pimeduse teod aina kasvavad, mattes oma alla õigluse ja armastuse. Kultuurrahvad propageerivad avalikult rusikaõigust, tappes halastamatult oma ligimesi. See roim on nakatamas tervet maailma ja kõik mõtlejad vaatavad rahu- tult tulevikku.

Tõuseb küsimus, kui kaugele see kõik lubatakse minna ja kuidas see kõik lõpeb? Siis, kui on saavutatud kurjuse ülim tipp, kõlab Jumala hääl: „Pistke sirp vilja külge, sest lõikus on valmis; tulge, minge alla, sest viinamarja vaotuse riist on täis, surutõrred jooksevad üle, sest nende kurjust on palju.“

Siis kui valitseb pimedaim öö, ilmub ootamatu valgus, „sest otsegu välk tõuseb hommiku poolt ja paistab õhtu poole, nõnda peab ka Inimese Poja tulemine olema.“

See on valguse üllatavaim ilmumine, see on välk, mida meie silmad veel kunagi pole näinud. Ja milline on küll selle sündmuse mõju? „Ja siis peab Inimese Poja tähte taevas nähtama, ja siis peab kõik rahva sugu ulguma maa peal, ja nad peavad nägema Inimese Poja tulevat taeva pilvede peal suure väe ja auga.“ Prohvet üt-

leb: „Jehoova päeva hääl tuleb, vägevgi mees kisendab seal kibedasti.“

Kas ei peaks küll need sõnad meid panema mõtlema? Kui meil on vähegi armastust iseenese vastu, siis peaksime endile esitama järgmise küsimuse: Milline on minu seisukoht? Tuleb end tõsiselt läbi katsuda ja näha, kelle poolel seisame. Ära mine tuimalt sellest küsimusest mööda, sest see on tähtsaim küsimus sinu elus. Veel elame armuajal, millal jumalik armuvalgus püüab tungida sinu südamesse.

Armasta valgust täie südamega ja tõrju enesest pimedus, mis on tihti nii meelitav, sest ka pimedusel on oma võlu. See, kes võitleb valguse vastu, on suutnud teha pimeduse nii armsalt meeldivaks, et paljud loobuvad valguse kutsesest ja asuvad pimeduse poolele. See ränk eksitus on võimalik just selle tõttu, et pimeduse vürst, nagu ütleb pühakiri, võtab enesele ümber valguse katte. „Ja see ei ole ime; saatan ise teeb ennast valgus ingliks.“

Ainus kindel teejuht on Jumala sõna. Hool- sal uurimisel avastame oma praeguse seisukoha ja teeme hästi, kui jumaliku küünla valgel kõrvaldame oma südamest pimeduseteod. Alles siis võib tõeline valgus meie südames lõkkele lüüa.

Valgus on alati võitnud, kuid kas võidame meie ühes valgusega? Kas armastame valgust enam kui pimedust, seda otsustada seisab meie käes.

E. T.

Miks on kurjusel voli

Milla ja kuidas algas võitlus ülekohtu ja õiguse vahel? Kus sai ta oma alguse? Sääraseid küsimusi esitatakse paljude poolt. Me kõik tunneme ülekohtu mõju. Inimese füüsilised ja hingelised kannatused, mis tal tuleb kanda hällist hauani, sunnivad teda otsima lahendust elu kurbmängule. Sõnad „patt“, „kurjus“, „ülekohtus“ on tuntud mitte üksi tsiviliseeritud, vaid ka tsiviliseerimata rahvastele. Kuritegevuse ja vale pidurdamiseks riigid peavad looma ametiasutused, pidama ülal hulgal imetnikud ja kullutama selleks suured summad.

Ons kurjus saanud oma alguse meie maailmast? Kes võib sellele vastata? Niipalju, kui me tunneme igapäevast elu ja niipalju kui võime tagasi minna ajaloos, leiame ikka õelust ja paha inimeste seas. Kurjuse algust ning headuse ja paha vahetõrgete tekkimist ei saa seletada teadus, filosoofia, ajalugu ega mõni muu teadus. Pühakirjas, mis on üliinimlik ilmutus, leiduvad jäljed, mis meid viivad õige seletuse allikale.

Patt, samuti võitlus hea ja kurja vahel ei alga meie maailmast. Ilmutamise raamatus, 12. peatükis 7. salmis on öeldud: „Ja sõda tõusis taevast“. Peale nähtava maailma on veel nähtamatud maailmad. Kristus ütles Pilatuse ees: „Minu riik ei ole mitte seitsinasest maailmast“. Tal on ometi kuningriik. Siis peab see olema kusagilt teisest kohast.

Elu algus ei ole siin maakeral. Seda peab ka teadus tunnustama. Jumal lõi Kristuse läbi kõik taevad ja maa. Teist tõenäolist seletust ei jõua keegi anda. Paulus ütleb: „Sest tema (Kristuse) läbi on kõik loodud, mis taevaste sees ja mis maa peal on, mis nähtav ja nähtamatu on, olgu aujärjed, olgu valitsused, olgu vürstiriigid, olgu vallad, kõik on tema läbi ja temale loodud.“ Kol. 1, 16. Sellest kirjast selgub, et on nähtavad ja nähtamatud väed ja võimud ja et väljaspool meie maailma on Jumalal tema loodud olevused. Pühakiri räägib inglitest, vaimudest ja taevastest olevustest. Nad olid loodud enne kui meie maailm, sest meie maailma loomisel teised loodolevused hõiskasid kaasa, nagu seda Jumal teatab Hiiobile. Hiiob 38, 4—7.

Jumala valitsus on rajatud õigusele ja armastusele. Sõnakuulelikkus ja kooskõla valitses terves maailmkonnas, kuni ühel päeval tekkis ühes taevases olevuses rahulolematuse, uhkuse ja kadeduse mõte. See olevus oli Jumala läheduses viibiv keerub. Tema seisukorda, langust ja edaspidist saatust kirjeldavad prohvetid, kusjuures nad kujutavad teda mitmesuguste kuningate nimetuste all. Prohvet Jesaja ütleb:

„Kuidas oled sa heljas kodutäht taevast maha langenud? Kuidas oled sa maha raiutud, kes sa paganate ülemad võimetumaks tegid? Aga sina mõtlesid oma südames: Ma tahan üles minna taeva, üle Jumala tähtede tahan ma oma aujärje tõsta, ja istuda koguduse mäe peal põhja pool. Ma tahan üles minna kõrgema paksu pilve paika, ja ennast Kõigekõrgema sarnaseks teha.“ Jes. 14, 12—14.

Hesekieli raamatu 28. peatükis leiame samuti kirjelduse tema langusest. Neist kirjakohtadest ilmneb, et Lutsifer ehk valgusekandja muutus uhkeks selles aus, mis Jumal talle annud. Ta süda sai ülbeks. Ta polnud rahul talle antud seisukohaga, vaid tahtis tõusta üle Jumala tähtede, s. o. valitsust teiste üle võtta endale, ja saada Kõigekõrgema sarnaseks, sellega nõudis ta enesele au ja nime, mis kuulus Kristusele, Jumala Pojale.

Sellega ta asus sõnakuulmatuse- ja mässuteele, tõmmates endaga kaasa ka osa taevastest olevustest. Ta ei jäänud seisma tõesse. (Johannes 8, 44). Nüüd pidi taeva Majesteet ta kõrvaldama oma Pühalt mäelt ja seniselt kohalt. Sellega leidis aset tema langus.

Jumal ei tahtnud teda kohe hävitada, kuigi tal oli selleks õigus ja võim. Patu algus ja salapärasus ja koledus oleks jäänud selgitamata. Ta oli külvanud ka teiste südamesse kahtluse- ja kavalusesemet. Tema plaanid ja süüdistused Jumala vastu polnud saanud veel kõigile avalikuks. Kurjus pidi saama küpseks. Ka maised võimud ei karista alati kohe neid, kes asuvad ülekohtu- ja mässuteele, vaid neil lastakse oma tegevust seni arendada, kuni olemas küllalt selgeid tõendusid, mis võimaldab erapooletu otsuse tegemise ja annab kõigile pealtvaatajatele selge pildi süü suurusest ja kohtuotsuse õiglusest.

Jumal ei sunni vägivaldselt end teenima. Ainult vabast tahtest ja armastusest tingitud teenistus on talle vastuvõetav. Seepärast ta ei saanud ka saatana sundida, vaid laskis teda minna oma valitud teed. Tema edaspidine tegevus pidi paljastama tema iseloomu ja ükskord tooma õige karistuse.

Saatan eksitas ära esimese inimpaari ja nende patulangemise läbi ta sai neid oma võimusesse ja teenistusse. Sellega oli ta ühtlasi maailmavalitseja. Kõik inimsugu sattus ühe sõnakuulmatuse läbi patu ja saatana meelevalla alla. Inimesel endal polnud ühtki teed väljapääsuks sellest hirmsast seisukorrast. Teda ootas ees häda ja hukatus.

Äralangenud ja hukkuvat maailma tuli päästma Kristus. Teda ajas selleks kaastunne ja armastus. Kõik taeva au maha jättes ja inimese liha enesele võttes ta tahtis oma õige eluga ja abiga vaenlast lüüa ja inimest Isa juure tagasi viia. Ta pidi üles võtma selle võitluse, mille esimene Aadam kaotusega pooleli jättis.

Ilmutamise raamatu 12. peatükis näidatakse, kuidas saatana tahtis Rooma võimu läbi hävitada poeglapse Jeesuse. Kristus tuli tühistama eksitaja plaane, seepärast on arusaadav, miks viimane seisis sarnase vihaga ta vastu. Jeesus ei võtnud oma elus kordagi kuulda vaenlase nõuannet, isegi kõige suuremad kiusatused kõrves tõrjus ta edukalt tagasi. Nüüd jäi saatanal järele veel ainus püüe — Jumala plaani nurja ajada: ta tahtis Kristuse hukata.

Kristuse veata maine elu, mida saatana tahtis saada oma mõju alla, ja tema ristisurm paljastasid saatana plaanid ning ta rikunud iseloomu. Kristus polnud teinud kellelegi kahju ega ära teeninud surma. Keegi ei võinud näidata tema peale süüd. Ta oli teinud ainult head. Ainult kadedus ja põhjuseta meeletu viha võisid tulla toime sellise hirmsa teoga, mis ette võeti tema kallal. Vana madu oli inimesed pimestanud ja nad üles kihutanud. Erapooletud pealtvaatajad pidid nüüd olema selgusel, et langenud inglil süüdistused Jumala valitsuse mahategemiseks on oluseta. Jeesus, kes tuli Isa ilmutama, oli täis armastust ja ohverdas end inimsoo heaks.

Jeesust, kes polnud pattu teinud, ei saanud surm kinni hoida; ta tuli hauast välja kui võitja kurjuse ja surma üle. Tema surm ja ülestõusmine olid ühtlasi saatanaile lõpliku saatuse määramiseks. Ta heideti pärast Jeesuse taevaminemist taevast välja ühes oma inglitega. Ilmutamise raamatus kirjeldatakse seda võitlust ja tagajärgi järgnevalt: „Ja sõda tõusis taevast: Mikael ja tema inglid sõdisid lendava madu vastu, ja lendav madu sõdis ja tema inglid. Ja nad ei saanud võimust ja nende aset ei leitud mitte enam taevast. Ja suur lendav madu heideti välja, vana madu, keda hüütakse kuradiks ja saatanaks, kes kõik ilmamaad eksitab, teda heideti maa peale, ja tema inglid heideti maha temaga.“ Ilm. 12, 7—9.

See võitlus oli taevast, nagu eespool olevatest salmidest selgub, pärast poeglapse Jumala aujärje juure võtmist, s. o. Jeesuse taevaminekut.

Maa peal viibides Kristus nägi seda aega ette ja ütles prohvetlike sõnadega: „Ma nägin saatana valguna taevast maha langevat.“ Lk. 10, 18.

Kes on see Miikael, kellega tuleb vanal maal sõdida? Et tal on oma inglid, siis ta on nende pea või vürst. Teises kohas nimetatakse peaingel Miikaeliks (Juuda 9). Peaingel on aga Pühakirja põhjal Kristus ise. Teda on Jumal seadnud üle inglite ja ta tuleb kord maailma peale kohut mõistma. Ebr. 1, 4, 5; 1. Tess. 4, 16.

Jeesuse ülestõusmiseni ja taevaminemiseni oli saatanal veel võimalus taevast käia. Hiibi (Lõpp 89 lhk.)

E. Ney.

„Õelge, kuidas see õieti oli“

Südametunnistus on kõige suurem kohtumõistja, mis kergendab ka kohtu tegevust

Elia vaimus

„Vaata, ma läkitan teile prohvet Elia enne kui tuleb Jehoova päev, mis on suur ja kardetav. Ja tema peab vanemate südamed pöörama laste poole ja laste südamed vanemate poole, et ma vahest ei tule ega löö maad, et see saab kaotavaks.“ Mal. 3, 23. 24.

Kes oli Elia?

Elias oli prohvet Iisraeli jumalakartmata kuninga Ahabi ajal, umbes 3000 aastat tagasi. Ta oli kuulnud kindla usu ja õige elu poolest. Ta noomis rahvast ja kuningat Jumalast taganemise pärast, ning kuulutas neile ette nuhtlused. Jumal laskis tulla põua ja nälja, mis kestis kolm ja pool aastat. See oli raske läbikatsumine. Siiski ei parandatud meelt. Selles suures õnnetuses süüdistati Eliast, ja teda taheti hukata, kuna ta oli häda ette kuulutanud. Ta pidi viibima maapaos Sareptas Siidonimaal. Teda otsiti taga nii oma riigis kui ka mujal. Siis aga ilmus ta ise ootamatult Ahabi ette ja soovis rahva kokkukutsumist Karmeli mäele, et selgitada rahvale jumalakartuse põhimõtteid. Rahvas tuli kokku. Seal Elia esitas küsimuse: „Kui kaua olete teie lonkamas kahes mõttes? Kui Jehoova on Jumal, siis käige tema järele, aga kui Paal on Jumal, siis käige tema järele!“ 1. Kun. 18, 21. Kujunes otsustav silmapilk. Elia palvetas, et Jumal ilmutaks oma väge. Ja tema palve peale langeski tuli taevast, mis süütas tema ohvri tõenduseks, et ta on elava Jumala prohvet.

Oma elutöö lõpul oli ta kord kõndimas oma õpilase Elisaga, ja „siis ilmus tuline vanker ja tulised hobused, need lahutasid nad mõlemad, ja Elia läks kanges tuules üles taeva.“ 2. Kun. 2, 11. Hiljem ei ole ta enam olnud maa peal. Aga Vana Testamendi lõpus on ettekuulutus, kus nimetatakse tema nime: „Vaata, ma läkitan teile prohvet Elia...“ Urime, mis see tähendab.

Elia Kristuse ajal.

Juuda rahva juhid ja õpetajad uurisid prohvete kirju. Neil oli teada ennustus Elia suhtes, seepärast püsis usk, et Elia isiklikult tuleb tagasi maa peale. Samasugune mõte oli ka jüngeritel, kuna nad küsisid kord Jeesuselt: „Miks siis kirjatundjad ütlevad, et Elia peab enne tulema?“ Jeesuse vastus jüngeritele selgitas selle prohvetikuuulutuse, mida juudid ei mõistnud: „Aga mina ütlen teile, et Elia on juba tulnud, ja nad ei ole teda mitte tunnud, vaid on temale teinud mis nad iial tahtnud.“ Kellele Jeesus siin osutas, seda näitab järgmine avaldus: „Siis mõistsid jüngrid, et ta oli neile rääkinud ristijast Johannesest.“ Mat. 17, 10. 12. 13.

Kristuse tunnistuse põhjal on selge, et ristija Johannes oli see Elia, kes pidi tulema. Aga kui juudid saatsid esindajad Johannese juure küsima, kas tema on Elia, siis said nad vastuse: „Pole mitte.“ Tekib küsimus, kas Johannes siis ei teadnud, kes ta oli, või on Piiblis üksteisele vastukäivaid mõisteid? Selle asjaolu selgitab ingli teadaanne, mis antud Johannese isale ja nimelt: „Ja ta peab tema eel käima Elia vaimus ja väes, et ta pöörab isade südamed laste poole ja neid, kes sõnakuulmata, õigete tarkuse poole, et ta valmistab Issandale valmistatud rahva.“ Luuk. 1, 17. Siin selgub, et ristija Johannes ei olnud taevast tagasi tulnud Elia, vaid ta pidi tegema töö Eliale omase vaimu ja väega; selles mõttes ta oli Elia.

Ristijal Johannesel oli täita kaks ülesannet. Esiteks ta pidi „käima Issanda palge eel ja valmistama tema teed.“ Teiseks, nagu ingel ette kuulutanud, ta pidi „valmistama Issandale valmistatud rahva.“ Enne kui Jeesus algas avaliku töö, Johannes kuulutas juutidele ajakohast tõde, ja nimelt nõnda: „Parandage meelt, sest taevariik on ligi tulnud...“ Siis läks tema juure välja Jeruusalemi, kõik Juudamaa ja kõik Jordani ümbruskond, ja need said ristitud, kes oma patud üles tunnistasid.“ Mat. 3, 2.—6.

Johannes noomis inimesi patu pärast ilma inimesi kartmata ja seisusele vaatamata. Ka silmakirjalikud variserid ja võimukandja Herodes ei pääsenud noomitusest. Paljud parandasid meelt ja pöörasid ümber ning hakkasid täitma Jumala tahtmist. Nii valmistas ta tee Kristuse esimesele tulekule. Kui tema töö oli jõudmas lõpule, võis ta Jordani kaldal näidata Jeesuse peale ja ütelda: „Vaata, see on Jumala Tall, kes maailma patu ära kannab.“ Oodatud lunastaja oli tulnud. Rõõmuga võttis Johannes ta vastu ja ristis teda. Sellest ajast peale Jeesus võis asuda Messia ülesande täitmisele. Johannese töö oli tehtud, ta oli valmistanud tee Messiale ehk Kristusele.

Elia viimsel ajal.

Johannes tegutses Elia vaimus ja väes enne Kristuse esimest tulekut. On aga eriti toonitavalt ennustatud, et Elia peab tulema ka enne suurt ja kardetavat Jehoova päeva, see tähendab, et Eliale omane kuulutus peab kõlama ka viimsel ajal. Jumal hoiatas maailma enne veeuputust, ja ta on töötanud anda erilise hoiatuskuulutuse ka Kristuse teise tuleku eel. „Puhuge pasunat Siionis, karjuge mu püha mäe peal, väri-segu kõik rahvas, et Jehoova päev tuleb, et see on ligi.“ Joel. 2, 1.

Viimsel ajal ei kuuluta üks inimene, nagu seda tegi Johannes, vaid kuulutavad paljud inimesed. Viimsel ajal peab Elia kuulutus saama kuulutatud kogu maailmale. Maalim on ühe inimese jaoks liig suur, seepärast peavad paljud kuulutama. Siionist peab puhutama pasunat, s. o. kogudus peab andma hoiatuse kõigile rahvastele. Jumal äratas inimesi, kes kuulutavad evangeeliumi Elia vaimus ja väes. „Ja sedasama kuningriigi armuõpetust peab kuulutatama kõiges maailmas, tunnistuseks kõigile rahvale, ja siis tuleb ots.“ Mat. 24, 14.

Mida peab see armuõpetus maailmas korda saatma? Miks tuleb seda erilisel kuulutada? Hoolas uurija leiab selgituse juba Vanast Testamendist. „Minge, minge, väravaist läbi, valmistage rahva teed, parandage maanteed, loopige kivid kõrvale, tõstke lipp üles rahva poole.“ Jes. 62, 10. Ristijat Johannest õppisime tundma kui teevalmistajat. Ta kõrvaldas ebausku, valeõpetusi, eelarvamusi, rumalust ja ülekohut, mis takistasid rahvast käimast Jumala teedel. Aga ka tänapäev on neid kive ja takistusi teel. Jumal käseb neid teelt ära loopida. Kivid on inimeste seadmised — õpetused, mida ei ole prohvetid, Kristus ega apostlid õpetanud, vaid inimeste poolt kunagi kombeks võetud; need asjad varjavad tõde, s. o. Jumala armunõu ja tahtmist. Tuleb kuulutada sedasama armuõpetust, mis Kristus kuulutas. Millest on omal ajal mööda mindud, peab saama uuesti esile tõstetud, mida on muudetud, peab saama jälle endiseks tehtud.

Elias tegi Ahabile paljutähendava märkuse: „Ei mina tee Iisraelile tüli, aga sina ja su isa sugu, et te Jehoova käsud maha jätate, ja sina käid Paali järel!“ 1. Kun. 18, 18. Viimse põlve rahvale peab samuti Jumala tahtmine teatavaks saama. „Tõstke lipp üles rahva poole!“ Jumala tahtmise peale peab saama juhitud kõikide tähelepanu. Vigu, mis on tehtud minevikus, ei peaks enam tehtama sel tõsisel ja tähtsal ajal. „Jumal on küll mitu rumaluse aega sallinud, aga nüüd kuulutab ta kõigile inimestele kõigis paigus, et nad peavad meelt parandama.“ Ap. 17, 30. Evangeeliumi eesmärk on taotleda vaid ühte: „Karda Jumalat ja pea tema käskusi, sest see on iga inimese kohus.“ Kog. 12, 13. Jumala käsk näitab, mis on õige ja mis vale, näitab, mis peab tegema ja mis tegemata jätma. Sellega mõõdetakse meie mõtted, sõnad ja teod. Nagu puusepp paneb loodi laua servale, et teada, kas töö on hea, nii võrdleb Jumal iga inimest püha igavese käsuga. See määrab, kes on valmis Kristuse tulekul. „Õndsad on need, kes tema käsusõnade järele teevad, et neil võiks olla meelevald elupuust süüa ja nad võiksid väravaist linna sisse minna.“ Ilm. 22, 14.

Viimsel ajal on Elia kuulutuse sisu ja otsustarb järgmine: „Kartke Jumalat ja andke temale au, sest tema kohtutund on tulnud, ja kummardage teda, kes on teinud taeva ja maa, mere ja veeallikad.“ Ilm. 14, 7. Kõik maailm peab saama kuulda, et kohus taevas on alanud, — me elame kohtu ajal. On ülim aeg anda Jumalale au ja kuulda tema sõna. Viimse hoiatuskuulutuse tulemusena on rahvas, kes teeb seda ja omab Kristuse õiguse. „Siin on pühade kannatus, siin on need, kes Jumala käsusõnu ja Jeesuse usku peavad.“ Ilm. 14, 12.

Kas on tänapäev leida kuulutust, mis täidab kõik eelnimetatud prohvetlikud ennustused? Kes tahab leida, see leiab seda adventkuulutuses. See on kuulutus, mis selgitab prohvetliku kuulutuse ja seega valmistab Issandale teed. See on ülemaailmne kuulutus, Kristuse teise tuleku kuulutus ja kutse Jumala sõna kuulmisele. „Aga ma nägin ühe teise ingli keset taevast lendavat, sel oli igavene evangeelium, et ta pidi seda kuulutama neile, kes maa peal elavad, ja kõigile paganatele ja suguharudele, keeltele ja rahvastele.“ Ilm. 14, 6. „Vaata, Jehoova annab kuulda maa otsani: Ütelge Siioni tütrele: Vaata, su Õnnistegija tuleb; vaata tema palk on ta juures.“ Ies. 62, 11.

See kuulutus viib otsustamisele. See jaotab maailma rahva kaheks — sõnakuulelikkudeks ja sõnakuulmatuteks. See kuulutus ulatab mitmel teel ja viisil iga inimese juure. E. L.

Miks on kurjusel voli

(Algus 86. lhk.)

loost leiame, et ta ilmub ühes teiste taevaste olevustega Jumala ette ja teatab, et ta on käinud maad sinna ja tänna läbi vaatamas. Uhtlasi ta hakkab Hiiobi peale kaebama, sellega püüdes väita, et ükski ei jaksa teenida Jumalat.

Kui Kristus oli oma misjoni maa peal lõpetanud ja võiduvürstina läks taeva, siis tõusis sõda taevas. Saatan oli näidanud oma tõsist pilet, tal pole enam õigust taevas viibimiseks. Ta heidetakse välja maa peale. Taevas on vabenenud vendade pealekaebajast. Rahutuse tekitaja on kõrvaldatud. Taevastes kodades valitseb jällegi selgus, kooskõla ja rahu.

Võitluse lõppvaatus järgneb. Maa peal mängitakse patudraama viimne vaatus. See võitlus haarab kõiki inimesi. Ta on jõudmas lõpule. „Häda neile, kes elavad maa ja mere peal, sest et kurat on teie juure maha tulnud,“ kuuleb Johannes ühe hääle taevast ütlevat. Näib, et võitlus saatana ja inimeste vahel ei ole tasavägine. Kuid seal on lohutus prohveti sõnas: „Nad on teda ära võitnud!“

Suurim au

Kirjanik Stilling ütles kord: „Ma olen kõrge soost, sest minu vanemad olid jumalakartlikud inimesed.“ Tema vanemad olid vaesed käsitöölised. Tema ütlus paneb mõnegi imestama, aga temal on õigus! Nad olid auväärased inimesed, sest nad kõndisid Jumalaga. Ka kuulus Livingstone kirjutas oma vanemate hauakivile: „Nad olid vaesed ja vagad.“ Ta ei häbenenud maailmale kuulutamast, et temal olid vaesed vanemad.

Mõelgu keegi sellest mis tahes, aga Piibel on ikkagi ühesuguses arvamises. Kas olete lugenud, mis on öeldud prohvet Jeremia raamatu 9. peatükis: „Ärgu kiidelgu tark oma tarkusest, ja ärgu kiidelgu vägev mees oma väest, ärgu kiidelgu rikas oma rikkusest, vaid kes tahab kiidelda, see kiidelgu sellest, et ta targa meelega on ja mind tunneb, et mina olen Jehoova, kes teeb head ja mis kohus ja õige on maa peal, sest need asjad on mu meele pärast, ütleb Jehoova.“

See on tõeline au Issanda ütluse põhjal. Sellele otsusele poleks jõudnud ükski inimene, sest me oleme väga ilmaliku meelega. See on tõesti suur au. Inimkonna elu muutuks paremaks, kui igaüks peaks seda oma suurimaks auks. Seda au ei kisu maha keegi, kes on terve vaimuga. Auväärne on ka kõige alam sulane, kes täidab rõõmu ja truudusega oma kohust, nii hästi kui ta võib, ja sealjuures ei mõtle kiitusele ega palgale.

Aga kust me leiame inimesi, kes niimoodi mõtlevad? Need on just nende hulgas, kellele on kõige kõrgemaks auks see, et neid on kutsutud Jumala lasteks. Vastutustunne on igal juhul kiiduväärt. Kuid see au pole teist liiki au Jumala laste au kõrval. Ta on just viimase vili. Jumalaga läbikäimine, Jumala tahtmise ja soovi alatine tähelepanemine sünnitab kohusetruuduse, ustavuse ja armastuse ka maisetes asjades; seda ei suuda anda mingi teadus ega haridus, ka mitte kõige parem tahtmine. Kiitlemine, mis käib rikkuse või jõu, iluduse või tarkuse kohta, sünnitab tüli ja kadedust. Rahvaste enesekiitlemisest tulevad verised hävitavad sõjad.

Inimese suurim au on see, et ta tunneb Jumalat. Me ei tunne seda, kellega meil ei ole läbikäimist. Tõesti, inimese väärtus tuleb sellest, et ta tohib kõikide Isaga, kõige elu loojaga astuda tihedasse ühendusse.

Mis seda ühendust takistab, on patt. Aga Jeesus on tulnud meilt seda vaheseina ära võtma. Taevas on lahti kõigile, kes pattu südamest vih-

kavad; tee Jumala armutrooni juure on vaba kõigile, kes puudust tunnevad ja valgust otsivad. Kõige alam inimene, kõige vaesemas seisukorras, võib siis, kui ta on Jeesust õieti mõistnud, öelda Kõigevägevamale: „Meie Isa“. Ja kui ta on maailma poolt autuks tunnistatud ja ära põlatud, siiski see kõik ei tee temale midagi, — ta on Jumala laps, taevast on temale lahti.

„Vaadake, missuguse armastuse Isa meile on annud, et meid peab Jumala lasteks hüütama.“ ütleb apostel Johannes. Jah, tõesti, seda võis öelda see, kes teadis mis on au. „Mina tunnen omakseid ja omaksed tunnevad mind,“ ütles Õnnistegija ausa uhkusega, kui ta ise rändas häbi-posti poole ja saatis omakseid välja kõike maailma. Seal pandi nende kõige õilsamad omadused naeruks. Nad ise aga teadsid mis see tähendab olla tuntud Jeesusest ja tunda teda oma õnnistegijana ja kuningana. Jah, ka ristiniimestel on oma au ja uhkus. Jumala lasteks olla Jeesuse Kristuse läbi on nende au. Seevastu on neil kõik maailma au tühine. Ja seda au ei või neilt röövida surm ega haud, kurat ega maailm.

Evangeeliumi suurim õnnistus on see, et ta teeb kõige suurema au ja austuse igale inimesele võimalikuks. Peale muu on evangeeliumil ka ühiskondlik tähtsus. Ta murrab rikaste uhkuse ja tarkade kiitlemise, kui need on Jeesuse järgijad, sest kes võib veel tühja asjaga uhkustada, kui ta on igavese pärija. Uhtlasi evangeelium kaotab kadeduse, viha ja himustamise neis, kes siin maailmas käivad alamaal teel, sest nad teavad, et see tee viib neid õndsusele.

Seepärast ärge olge ahned tühja au peale, vaid jätke rahulikult Jumala hooleks kui palju või vähe maiset au ta meile annab. Sinu au, oh ristiniimene, olgu, et sa võid olla Jeesuse järelkäija ja kaaspärija.

Kus seda tõsiselt võetakse, seal otsitakse ka au niisugusest asjast, mida maailm ei tunne ega võigi tunda. Seega arvan mina, et meil on au aidata Jeesust tema lunastustöös, olla tema kaastöölised. Ristiniimesel on oma au, ja ta peab ka sellest kinni.

Funcke.

*

„Mina ei häbene mitte Kristuse armuõpetust, sest see on Jumala vägi õnnistuseks igaühele, kes usub.“

Paulus.

„Rahu jätan mina teile, oma rahu annan ma teile; mina ei anna teile mitte nõnda kui maailm annab. Teie süda ärgu ehmatagu ega saagu mitte araks.“

Kristus.

Kes võidab...

Maailm austab ja ülistab neid, kes kõige rohkem saavutavad. Võitjaile annetakse aumärgid ja ehitatakse mälestussambad. Ka Pühakirjas on kirjeldatud võitjaid ja nende tasu.

„Kes võidab, sellele tahan ma anda süüa elupuust, mis on keset Jumala paradiisi.“ Kes võitleb head usuvõitlemist, peab tagasi saama omandusõiguse elupuu kohta. Selle õiguse kaotas esimene inimene Aadam. Jumal ajas ta paradiisist välja, et tema kui patune ei saaks enam süüa elupuust ja elada igavesti. Jumal võttis ka elupuu maa pealt ära. Teise Aadama, see on Kristuse läbi saame tagasi selle omandusõiguse ja võime jälle süüa elupuust.

„Kes võidab, sellele ei pea paha tehtama teisest surmast.“ Surm ei koha enam võitjat, ta ei saa enam teha temale kahju. Mispärast? Sest Kristus on inimeste eest kannatanud surma, ja võitjal on tema läbi ülestõusmise õigus. Ihu võib küll surra ja muutuda põrmuks, aga võitjate elu on varjule pandud. „Kui Kristus, meie elu avalikuks saab, siis peate ka teie temaga au sees avalikuks saama.“

„Kes võidab, sellele tahan ma süüa anda varjule pandud mannast ja tahan temale anda ühe valge kivikese ja uue nime kivikese peale kirjutatud, mis ükski muu ei tunne kui see, kes selle saab.“ Kes võidab, seda toidab Jumal leivaga, mida maailm veel ei tunne, ja annab temale tema iseloomu kohase uue nime.

„Kes võidab ja kes otsani peab minu tegusid, sellele tahan ma meelevalda anda rahvaste üle.“ Kujuta ette, sa pead saama võimu rahvaste üle. Inimesele, kes suudab valitseda iseennast, võib Jumal usaldada ka võimu. Meie elu siin on kool, kus peame laskma end Jumalal juhtida ja kasvatada, et saaksime kõlvuliseks ülimaks teenimiseks ja eluks.

„Kes võidab, seda peab valgete riietega ehitama ja ma ei taha tema nime mitte ära kustutada eluraamatust, ja ma tahan tema nime üles tunnistada oma Isa ees ja kõigi tema inglite ees.“ Ta tahab meid Isale esitada puhtatena. Kui oleme taevase perekonna liikmed, siis peame olema veata ja täielikud.

„Kes võidab, sellele tahan ma teha sambaks oma Jumala templis, ja tema ei pea sealt enam välja mi-

nema, ja ma tahan tema peale kirjutada oma Jumala nime ja oma Jumala linna, uue Jeruusalema nime, mis taevast minu Jumalast maha tuleb, ja oma uue nime.“ Kas sa võid ette kujutada milline on elu siis, kui on lõppenud ülekohtus, kui me ei käi enam patuteedel, kui oleme ühendatud oma kuningaga igaveseks ja kui me väljendame oma Jumala nime ja olemust! Kui me ei taha võidelda tolle suure tasu pärast, mis Issand on töötanud, mis jääb siis veel, mille pärast võidelda?!

„Kes võidab, sellele tahan ma anda minu oma aujärje peal istuda, nõnda kui minagi olen võitnud ja istunud oma Isaga tema aujärje peal.“ Igakord kui seda loen, mis auline Issand on ütelnud, siis hakkab süda kiiremini lööma. Kas pole väärt, et võidelda! Neid on palju, kes võitlevad ainult kaduva krooni pärast. Aga ustavad pannakse igaveseks aujärjele ja see au on ülem inglite, seeravite ja keerubite omast. Annaks Jumal meile jõudu nii võidelda, et võiksime kord istuda Tema aujärjel!

Viimane ja suurim tasutootus on see: „Kes võidab, see peab kõik pärima, ja ma tahan temale olla Jumalaks, ja ta peab minule olema pojaks.“ Eks see ole auline seisus! Mõelge tolele aulisele pärandusele — sa pead kõik pärima! Kui nüüd minult küsitakse, mille vääriline ma olen, siis vastan: „Ma ei tea seda.“ Mõned miljonärid ei suuda arvestada oma rikkust, ja nad ei tea isegi, kui palju on neil miljoneid. Niisama on ka minuga — mul pole aimugi kõigest sellest, mis on minu päralt. Jumala lapsed ei ole vaesed. Kui võidame, siis pärima kõik.

Mõelgem sellele, milline pärandus meid ootab! Me tahame olla võitjad ja saavutada võidu Jeesuse Kristuse, meie Õnnistegija läbi!

Moody.

Kas saatus on ette määratud

Mitmesuguste tähtsate küsimuste seas on mõtlejaile üks tähtsamaid küsimusi: Kas inimese saatus on ette määratud? Paljud kalduvad seda uskuma ja jätvavad oma elu ja tuleviku „saatuse hoole“ öeldes: „Mis aitab minu püüd ja hool, kui minu elu on saatusest ette määratud!“ Nii-sugust mõtet on sagedasti kuulda ka nende poolt, kes peavad endid usklikeudeks, ja seda mõnikord igavese elu suhtes. Rohkem veel, selleks püütakse tuua tõendusi isegi Piiblist.

Üks niisugustest kirjakohtadest on Rooma 8, 29. 30: „Sest keda ta on enne ära tunnud, neid on ta ka enne seadnud, et nad peavad olema tema Poja sarnased, et ta pidi olema esimeseks sündinud mitme venna seas. Aga keda tema on enne seadnud, neid on tema ka kutsunud, ja keda ta on kutsunud, neid on tema ka õigeks teinud, ja keda ta on õigeks teinud, neid on ta ka austanud.“

Väärtuslik õpetus

Ma olen näinud inimesi, kes on saanud pea-aegu hirmuvärinast vapustatud, kui keegi on nimetanud sõna „ette määratud“. Ma tean kedagi, kes veendunult kinnitavad, et nad on määratud hukkamisele, kuigi nad ei saa oma vaadet ühegi kirjatunnistusega tõendada. Ma ei tunne ühtki õpetust Piiblist, mis oleks väärtuslikum, selgem ja lihtsam kui tõe ettemääramisest.

Ülaltoodud ridadest on näha, et inimolevused — kas kõik või ainult mõned, seda näeme pärast — on Jumalast ette ära nähtud. Neid, keda ta on enne seadnud, neid on ta ka juhtinud, kutsunud, õigeks teinud ja austanud.

Sellesama tõe õpetamiseks on Pühakirjas ka veel teisi sõnu: „Nõnda kui tema meid on ära valinud tema sees enne maailma asutamist, et meie pidime olema pühad ja ilma laitmata tema ees armastuse sees, ja on oma tahtmise hea meele järele Jeesuse Kristuse läbi meile seadnud laste õiguse enese poole.“ Ev. 1, 4. 5.

Siin on öeldud, et äravalitud on tema poolt kutsutud „enne maailma asutamist.“ Et sõna „enne seadnud“ tähendab midagi algusest peale kindlaks määratud, siis on ka sõnal „valinud“ sama tähendus. Paulus kirjutab Tessaloonika rahvale: „Meie peame ikka Jumalat tänama teie eest, vennad, nõnda kui kohus on... et teid peab arvatama Jumala riigi väärt olevat.“ 2. Tess. 1, 3—5.

Matteuse evangeeliumi 24. peatükis kõneleb Önnistegija kolm korda „äravalitusest“. „Sest siis tuleb suur viletsus, millist ei ole olnud maailma algusest siit saadik ega peagi mitte tulema.

Ja kui need päevad ei saaks lühendatud, siis ei pääseks ial ükski liha; aga nende pärast, kes ära valitud, lühendatakse need päevad... Sest valekristused ja valeprohvetid saavad üles tõusma ja suuri tähti ja imetegusid tegema, et nad saaksid eksitada ka neid, kes ära valitud... Ja ta läkitab oma inglid suure pasunahäälega, ja nad peavad kokku koguma tema äravalitud neljast tuulest, teisest taeva otsast teise.“

Seega on Jumal neid, keda ta ette määras, valinud enne maailma algust. Tähtis küsimus on, kas me võime teha kindlaks, kes on need inimesed. Mõned võib-olla seletavad, et Jumal on iga elavat olevust juba enne tunnud. Teatud mõttes on see müüdiugi ka õige, kuid mitte selles mõttes, nagu seda sõna siin tarvitatakse. Me teame, Pühakiri ütleb, et ta on neid enne seadnud, kutsunud, õigeks teinud ja austanud, ja see tähendaks, et iga isik, kes kunagi on elanud, saab õndsaks. Pühakiri aga ütleb, et paljud lükavad tagasi õndsuse ja lähevad kaduma igavesti.

Kas eveslased olid enne äravalitud

Mõned võiksid küsida, kas äravalitud on üks teatud klass häid inimesi? Paulus kirjutab Evesuse usklikeudele, et nad on enne ära valitud, ja edasi räägib ta, mis inimesed need olid. „Tema on meid ära valinud tema sees enne maailma asutamist, et meie pidime olema pühad ja ilma laitmata tema ees armastuse sees... Sepärast tulitage oma meele, et teie, kes teie ennemuiste liha poolest paganad olite..., et teie sel ajal ilma Kristuseta olite, kaugel ära Iisraeli koguduse õigusest ja võõrad töötuse seadusest, ja teil ei olnud lootust, ja teie olite ilma Jumalata maailmas. Aga nüüd olete teie, kes teie ennemuiste kaugel olite, Kristuse Jeesuse sees ligi saanud Kristuse vere läbi... Seepärast ei ole teie enam võõrad ja majalised ja Jumala kodakondsed.“ Ev. 1, 4; 2, 11—13. 19.

Vaevalt võib kirjeldada inimesi, kes oleks olnud Jumalast kaugemal kui Evesuse rahvas. Kristuseta olla, võõrad, lootuseta, Jumalata olla tähendab kahtlemata olla määratud igavesele hukkamisele, kuid need inimesed loetakse äravalitute hulka.

Me peame siinjuures tähele panema üht väljendust, mis annab võtme uuritava tõe mõistmiseks. Ev. 1, 1. ütleb, et see raamat on kirjutatud „pühadele, kes on Evesuse linnas, usklikeudele Kristuse Jeesuse sees.“ 4. salm ütleb: „Nõnda kui tema meid on ära valinud tema sees.“ 11.

salm: „Kelle sees meigi oleme pärijaks saanud, kes me enne oleme seatud.“ 2. ptk. 13. salm: „Aga nüüd olete teie, kes teie ennemuiste kauge olite, Kristuse Jeesuse sees ligi saanud Kristuse vere läbi.“

Need on need, kes on Jeesuses Kristuses enne seatud, kutsutud, õigeks tehtud ja austatud. Seega oleneb kõik sellest, et Kristuses olla.

„Sest nõndakui Aadama sees kõik ära surevad, nõnda peab ka Kristuse sees kõik elavaks saama.“ 1. Kor. 15, 22. Adam loodi täiuslikuna, kuid ta langes sõnakuulmatuse läbi ja sai seega kadunud inimsoo isaks. Kõik, kes ta peres sünnivad, peavad surema. Kristus tuli kui inimene, ja täieliku sõnakuulmise läbi sai ta teiseks Aadamaks, uue inimsoo isaks. Kogu aeg on see olnud Looja plaanis. Viimase Aadama laste olemasolu on Jumal ette näinud, nimelt et nad peavad ümber kujunema tema sarnaseks. Isa mõte on olnud see, et kõik, kes on uuesti sündinud, saavad Jeesuse Kristuse sarnaseks. Selles mõttes on nad enne ära valitud.

Uuestisündimine on asi, mis jäetakse igäühele vabalt valida. See ei olene mitte sellest, kas teatud teooriad või õpetused võetakse omaks. See on jumaliku väe läbi korda saadetud muutus inimeses, mis on kooskõlas inimese oma soovi ja tahtega. Igäühe valikust oleneb, kas ta saab määratud õndsusele või needusele, mispärast on ka kirjutatud: „Seepärast, vennad, olge seda usinamad oma kutsumist ja äravalimist kinnitama.“ 2. Peetr. 1, 10.

Kõik, kes on sündinud esimese Aadama perekonnas ja jäävad sinna omal soovil, s. t. põlgavad tõde Kristuses, on pühendatud igavesele hukkamisele. Kõik, kes ütlevad lahti esimese Aadama patusest ja langenud loomust ning on nõus viimase Aadama perekonna liikmeks sündima ja sinna jääma, on enne seatud Kristuse sarnaseks ümbermuutmiseks ja on temas kutsutud, õigeks tehtud ja austatud. Jumal on meile valiku võimaldanud, tema plaan on olnud enne meid, ja meie oma valikuga otsustame oma saatuse.

Ürgse looduse keskel

5

W. Schaefer

Kanuga läbi koskede ja veekeeriste.

Laadisime oma kanuud ja sõitsime välja. Minu naine jäi misjonijaama, et hoolitseda haigete eest ning hoida kõike korras. Meie kanuud on raiutud ühest ainsast tüvest, enamasti punasest seedripuust või mahagonist, kuna need puud on tugevad ja siiski võrdlemisi kergesti ümber töötatavad, mis metsinimesile nende algeliste tööriistade juures on väga tähtis. Hea kanuu püsib mädanematuna vees umbes viis aastat. Põhi on 10—15 sm paks ja küljed umbes 2½ sm paksud. Kuigi need sõidukid on tugevad, nad purunevad siiski kiirevoolulisi salakavalaid metsajõgesid läbides. Eriti ülemjooksul, kus jõed vast Andidest tulevad ja mürinal alla langedes üle kaljurahnude kohisevad, on peale parve kanuu ainus sõiduk, mis võib läbi pääseda. Sõit pärioolu on võrdlemisi lihtne ja ohutu, niikaua kui teel pole veekeeriseid ega koski. Igal sõudjal indiaanlasel on üks aer ja kaks bambusritva, tangánaks nimetatud, üks tarvitamiseks ning teine tagavaraks, juhul kui esimene puruneb. Pikkamisi lähevad kanuud pärioolu. Seesolijail tarvitseb ainult suunda hoida. Peagi kuulutab kauge kohin ja tume mürin kose lähedust.

„Tehkem nii!“ ütleb pealik, „me sõidame siin üle rahuliku jõe, sõidame allapoole, randume ülalpool paisu ja ujutame kanuud kõie otsas tühjalt alla.“ Minnakse edasi nagu oli räägitud.

Varsti oleme ülalpool paisu. Kanuud tühjendatakse, mehed haaravad 6 meetrise peenikese liaani, mis kõiena on seotud eesotsa, ja lasevad sõiduki pikkamisi allapoole, kuni see jõuab vaiksesse vette. Siis järgneb teine. Reisukraam kantakse kaldal järele, laotakse peale, ja sõit jätkub.

Peaaegu terve tund pikaldast, rahulikku sõitu. Vool kannab meid kiigutavalt edasi, päike peegeldub heledais värves, tihedad metsad saadavad meid kummalgi kaldal. Mõni tosin papagoisid käratseb nagu laadalised ühel puul, mis on täis küpseid metsavilju, mida nad naudivad. Hääletult vaikne vesi kannab meid ümber käänaku, kus vee kohale ulatuva palmi lehtlehvikuis on terve ahvisuguvõsa koos. See näib olevat perekondlik nõupidamine. Nad istuvad tõsiste rauganägudega, kuni üks metsmeestest läbi hammaste vilistab. Siis nad kaovad nagu udu. Hõbehaigrud on üles lennanud ja kaugenevad majesteetlike tiivalöökidega. Üks piprasõoja lendab sipleva lehvimisega oma võimsa noka taga, mis moodustab peagu poole tema kehast.

Pea lõpeb rahulik sõit. Me läheneme kohale, kus jõgi kolmes teravas sik-sak loogelduses tungib järskude kaljukallaste vahelt läbi. Me peame nõu, kusjuures meie kanuud on kõrvuti. Paremalt kaldal lebab mõningaid toasuuruseid kaljurahne, mis kord vanasti on varisenud järsult kaldalt alla. Nad peatavad vee ja ajavad selle

vasemale kaldale, kus ühes käänakunurgas asetseb üksteisele kuhjatud puutüvede plank. Suurvesi õonestab aastate jooksul paljude kaldal olevate puude juurestiku, mis siis oma kinnituse kaotavad ja alla ripuvad, kuni langevad jõkke. Mõned neist on kaugelt üle 20 m pikad. Metsik vesi ajab neid nagu jääre vastu kaljusid, mille kõvade seinte vastu nende oksad pilbastuvad. Nagu kahuripaugud raksuvad, kui tüvi kihutab vastu teist ja puulaibad märjast loodusjõust paisatult kuhjuvad plankudeks. Vool peksleb neid ja puruneb vahuks ning veeuduks, mis päiksepais- tel särab kõigis vikerkaarevärves. Tagasipais- kuvad lained rulluvad täie jõuga edasi parema kalda kaljudele, leiavad oma tee vasemale kol- mandasse sik-sak käänakusse ja saavad lõp- peks väga sügavasse kohta, kus nad moodustavad suure hukutava keerise. Ainus läbipääsmisevõi- malus on: tema välisest ringist üsna lähedalt mööduda, bambusritvadega kokkupõrget kaljuga vältida ja otsekohe jälle eemale tõmbuda. Tõu- ke mõjul ja aeru abil saavad keerise äärmised ringid paadiga läbi lõigatud ja kindel kallas on saavutatud.

Sõidetakse juhiste kohaselt. Puhanud käed juhivad osavalt mürisevaist voogudest läbi, mis kohisevad seda kõvemini ja ähvardavamalt, et nende müha kuristiku seintelt vastu kajab. Lendame kiirrongi kiirusega läbi ja meie elu ri- pub sekundite murdosal. Kui me väldime kaljut rannal, siis vuhiseme keerise keskele ja trehtri- taoline neel keskel imeb meid sisse ning rebib sü- gavusse. Kui me kihutame vastu kaljut ega suu- da parajal hetkel pöörduda ja tõuget aerudega vältida, siis murrame kondid ning kanuud pilbas- tuvad. Mõnede sekundite jooksul on lõppenud kõik, oht või elu. Meie paat lõikab rebivast veest läbi. Me viskame aerud paati, haarame ridvad ja suuname need vastu kaljut nagu turnii- ril rüütli oma odad. Pealik tüüri juures tõukab aeru vette ja tõmbab kõigest jõust kanuu ringi, nii et see mitte ninaga, vaid küljesaga tuleb vastu suurt kivi. Viis ritva nõjatub vastu, väldib tõuke, nii et bambus vetruvalt kooldub. Viis paari käsi tõukab ühtlasi kanuu eemale, vahetab ridvad aerudega ja sõuab meeletult. Jumalale tänu! Me oleme sõidu teostanud. Higist ja veest märgadena hüppame liivakaldale, tõmbame paadi pooleldi maale ja olemegi kindlal maal.

Uskumatult raske on selliseil jõgedel vastu voolu sõita. Kanuusid tuleb piki madalat kallast bambusritvadega edasi tõmmata, meeter — meet- rilt. Päevi ja nädalaid tuleb neid vedada ja lo- histada üle uppunud tüvede ning kaljude, läbi koskede. Metsmehed töötavad kogu päev var- jutumas palavuses, pimestatuna veepeegeldusest. Nad seisavad tundide viisi vees. Niisugused rei- sid ei ole lõbureisid.

Oõlaager ürgmetsa jõe ääres.

Kui päike vastu kella nelja pärast lõunat hak- kab vajuma kõrgete ürgmetsapuude taha, peatu- me ja seame oma oõlaagri korda. Kanuud kin- nitatakse ja laadung tuuakse maale. Rand pu- hastatakse 7 m ulatuses kividest võimalikult puh- taks, nii et järele jääb ainult pehme jõeliiv. Nai- sed korraldavad tuleasemeid, kuna mehed kan- navad kokku ümbruses rohkesti leiduvat kuiva ajupuud. Pea suitsevad tuled ja sellal, kui söök pottides keeb, kõlisevad võsanoad lähedas roos- tikus. Indiaanlased lohistavad cana-brava-roogu, mil on pikad lehvikutaolised lehed. Nad taovad pehmesse liiva ridvad, kindlustavad need peasuu- ruste ümarate kividega, palmitsevad pikad roo- lehed katuseaoliselt kokku ja seovad selle nii- nedega bambusvarbade külge. Poole tunni jooksul on ehitatud küllalt selliseid kaitsehütte, t á m b o d e k s n i m e t a t u d, et pakkuda meile mugavat ööbimisaset ja tarviduse korral ka vihma vastu kaitset. Laotan oma voodi ühes sellises hütis laiali, asetan esemed ööks kohale ja tõmban moskiitovõrgu üle.

Veel enne päikese loojumist me sööme, pea- me õhtupalvuse ja asetume siis laagritule valgus- ringi, millest põlevate troopikapuude vürtsine lõhn tõuseb viirukina üles. See on päeva hubaseim tund, jahe ürgmetsa-puhkeõhtu. Varsti on käi- mas elay vestlus. Me naerame päeva jooksul toimunud rumalusi, metsinimesed jutustavad su- guharu-muistendeid, jahi- ja reisielamusi. Us- kumatu, et need vaiksed ning osavõtmatud in- diaanlased omavad nii tervet huumorit. Valgete ja võoraste ees metsinimene näitab tihti ükskõik- set ning tusast nägu. Kui aga kord on võidetud nende loomusunniliselt kõigi valgete vastu umb- usklike inimeste usaldus, siis võidakse nende süütult rõõmsate inimeste mõtlemisse ja ellu hei- ta sügav pilk.

See on enamasti laagritule ääres, kus päris- maalane väljendab end harilikust rohkem ja il- mutab oma vastolulist ning tihti raskestimõiste- tavat siseelu. Võib-olla on troopikaöö-võlu in- diaanlaste siseelu võti. Need ürgmetsaööd omavad midagi ajatut, igavest ja muutmatut. Meie üle võlvub sametmust öötaevas ja tähed säravad teemantselgelt ja haaratavalt lähedal. Tähekogud hiilgavad ja Lõuna Rist sädeleb meie kohal. Nii nad on ikka hiilanud, need inim- konnaajaloo tummad tunnistajad, juba tookord, kui maailmas polnud veel seda saladuslikku kor- ratust, mida me nimetame patuks, ja muutumatult nad hiilgavad veel tänagi. Umberringi seisavad vaikivad, võimsad ürgmetsahiiglad. Nad on siin oma soo üleskasvamisest saadik. Üks puu- sugupõlv on järgnenud teisele, muutumatult ja inimkäest rikkumatult. (Järgneb.)

Vaimu tervis

Kehal on palju organe. Igal organil on teha oma töö. Köht seedib toidu, neerud eritavad mürgised ained, nahk reguleerib keha soojust, süda paneb vere voolama. Iga organ peab tegema teatava tööhulga teataval ajal, ja kõik organid peavad töötama kooskõlas, muidu keha muutub nõrgaks ning sureb.

Keha ta paljude organitega võib võrrelda sõjaväega. Ühed sõdurid peavad tegema üht tööd, teised teist, kuid iga mees peab tegema oma tööd õigel ajal ja, kõige tähtsam, nad peavad kõik koos töötama nagu üks mees. Selleks on tarvis, et oleks üks mees, kes juhib ning korraldab sõjaväe kui terviku tööd. Nii peab ka kehas olema valitseja, kes juhatab ning korraldab iga kehaosa. See valitseja on närvisüsteem.

Närvisüsteemi ülesanne on panna kõik kehaosad töötama õigel ajal ja õiget viisi ning tegema õiget tööhulka. Kui me tahame sirutada kätt ning võtta mingit asja, siis on närvisüsteem see, mis paneb käemuskliid liikuma. Kui me tahame kõndida, siis närvisüsteem paneb jalamuskliid tööle. Närvisüsteem paneb kopsud, südame, neerud ja maksa tööle. Ta juhib kõiki kehaosi. Kui me mõtleme või mäletame, siis on närvisüsteemi osa see, mis mõtleb või mäletab.

Närvisüsteem koosneb peaaugust ja seljaüdist. Seljaüdi on tõeliselt peaaugu pikendus pika nõõri kujul. Seljaüdi on umbes nii jäme nagu väike sõrm. Peaaugust ja seljaüdist hargnevad kõigisse kehaosadesse paljud väikesed närvid, mõned neist peenemad kui kõige peenemad siidikiud. Närve on nii palju, ja nad katavad keha nii tihedalt, et kõige peenematki nõela ei saa pista ühtegi kehaossa, ilma et see ei puudutaks närvi ega tekitaks valu.

Peaaugu ja seljaüdi on nagu mingi maa valitsejad, kes asuvad oma kabinetis pealinnas. Närvi kiud, mis hargnevad igasse kehaossa, on nagu telefonitraadid, mis ühendavad valitseja kabinetti provintsilinnaga. Traadi kaudu tulevad linnast teated valitsejale, öeldes talle, mis on juhtunud. Ta saadab otsekohe teate traadi kaudu tagasi, käskides kohalikule ametnikule mida teha.

Aju mitte ei võta teated kõigest kehaosadest, vaid ta saadab ka välja teateid ja paneb muskliid liikuma, või paneb südame kiiremalt või aeglasmalt tuksuma. Kui teade, mis tuleb silmast ajusse, ütleb, et keha lähedal on uss, siis aju saadab musklikele teate ja sunnib keha väga kiirelt tõmbuma eemale. Kui sõrmenärv viib teate peaja seljaajusse, et sõrm puudutab midagi tulist, siis peaja ja seljaaju otsekohe käsevad käemusk-

Jäta kartus, kaob valu!

lid sõrme eemale tõmmata. Kui meil poleks närve, siis me ei teaks, et sõrm põleb, ja me ei saaks tõsta sõrme eemale, enne kui ta on ära põlenud.

Aju mõtleb, tunneb ja mäletab. Ta armastab ja vihkab. Ta otsustab, mis mõtleme ja teeme. Ta juhib iga kehaosa. Kui närvi kiud, mis ühendavad aju mingi kehaosaga, lõigata läbi või vigastada, siis see osa halvatakse, see tähendab, ta ei saa liikuda ja ta ei tunne mitte midagi.

Alkohol on kahjulik mürk. Ta halvab närvisid ja sellest on inimene joobnud, ja pikapeale ta võib närvid täiesti vigastada ja tekitada halvatus.

Vaimul ehk närvide toimel on suur mõju keha tervisele. Selleks on palju tõendusid, mis on meile kõigile tuttavad. Näiteks kui inimene kohmetub või tunneb häbi, siis närvid sunnivad naha veresooni laienema ja näonahk muutub sellest punaseks. Ärritus kiirendab südame tuksumist. Vahest kui inimene kõvasti ehmatub, siis närvid sunnivad nahanäärmeid valmistama higi isegi siis, kui keha pole palav. Äkiline vapustus võib esile kutsuda minestuse. Kui keegi on kurb või vihane, siis võib ta mitu päeva olla söömata ja ometi mitte tunda nälga. Kui keegi on õnnelik, siis on tal hea isu ja iga kehaosa teeb oma töö hästi.

(Lõpp pöördel.)

Imesid looduses

„Täna jälle sajab! Tuleks ometi jälle ilus ilm ja jääks see püsima. Vihm on päris tüütav.“ Sääraseid lauseid kostab sagedasti laste suust, millega väljendatakse rahulolematust vihma kohta. Et vihm laste mõnulemist väljas takistab, siis see loomulikult neile ei meeldi. Peatume siin pisut vihmapiiskade tegevuse vajalikkuse juures looduses, vast nad siis muutuvad kõigile alalisteks teretunud külalisteks.

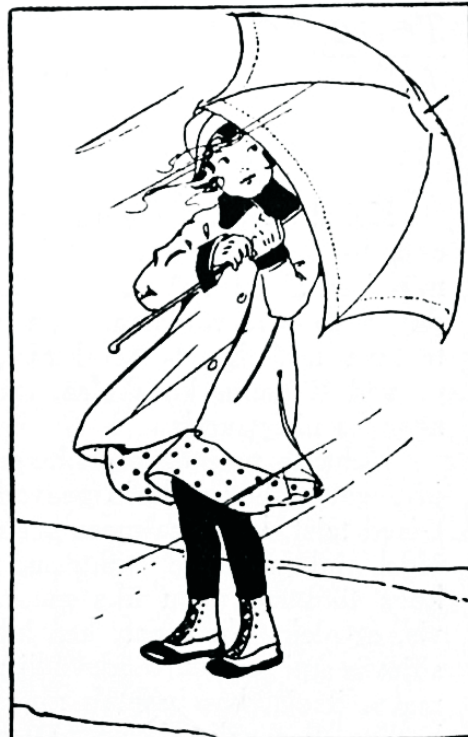
Vaatleme esmalt kuidas satuvad veepiisad õhku. Päikese soojus muudab vee nähtamatuks auruks. Vee aur on õhust kergem ja nii tõuseb aur kõrgele üles õhku. Kui veeaur satub jahedamasse õhukihti, siis see muutub nähtavaks pilveks. (Täpselt sama sünnib ka keeva vee auruga. Teekatlast väljuv aur muutub jahedamasse õhku jõudes nähtavaks.) Satub see pilv veel jahedamasse õhukihti, kui see, kus aur pilvedeks koondus, siis see aur muutub veetiljakadeks ja sajab vihma näol maa peale. Veel jahedamas õhus veepiisad muutuvad lumehelveteks ja liuglevad sellistena alla. Nii kestab see ringreis aastaaja kohaselt lõpmatult edasi.

Miks rändavad veepiisad? Igale nähtusele looduses on Looja määranud kindla otstarbe. Ka vihmapiiskadel on teisi ülesandeid, kui ainult siit üles õhku tõusta, sääl pilvedena ringi sõita ja lõpuks maha sadada.

Meie teame kui vajalik on vesi inimestele. Ilma veeta on võimatu elada. Samuti vajab seda kogu loodus. Milline oleks meie ümbrus ilma vihmata. Kui ei sajak vihma, siis kõik elu

põldudel ja aasadel sureks. Kas olete tähele pannud kui puhtad ja värsked on taimed ja puud pärast vihma. Vihm puhastab nad tolmust ja kustutas nende janu. Valgudes maasse ja sealt juurte kaudu taimedesse ta võimaldas neil saada kõiki vajalisi toiteolluseid mullast. Nii näete, et vihmapiiskadel on tähtis ülesanne täita.

Harilikult sajab vihma rohkem kui taimed ja puud seda vastu võtta suudavad. Siis ülearune vesi nõrgub maasse, kust ta allikate näol jälle maapinnale ilmub. Allikaist tekivad ojad, ojadest jõed ja lõpuks suundub vesi jõena merre tagasi, kust ta oma reisi alustanud.

Vaimutervis.

(Algus 95 lhk.)

Nagu öeldud, aju annab käsu ja kutsub organis esile mingi muutuse, ja see organ annab sellest muutusest teate ajusse. Nüüd aga võib juhtuda, et aju annab käske ebaõigel kohal ja määral. Nii ei pruugi igakord välised mõjud kehahäireid tekitada, vaid ka vaim tekitab neid. Vaimuks nimetame aju tegevust kui teadvust ja tahtet. Vaim ei pruugi haige olla, aga ta võib hinnata asju ja olukordi teisiti, saada vale pildi olukorrast ja vastavalt sellele jagada käske.

Ära luba enesele murelisi ega vihalisi mõtteid, sest need on vaimule niisama kahjulikud kui mürk kehale. Vihas ja mures me anname oma kehale niisugused käsud, millega ta kaotab tasakaalu ja saab oma tegevuses takistatud. „See, kes valitseb enese üle, on suurem kui see, kes valitseb linna“. Kõige parem abinõu arendada mõistust ja hoida vaimutervist on mõelda maailma looja, Jumala, peale ja mõelda mõtteid, mis tema tahaks, et me mõtleksime. Karda ja usalda seda, kes kõike juhib ja hoiab.

„Meie Aeg“ ilmub kord kuus. Toimetuse ja talituse Tallinnas, Merepuistee 14-a. Vastutav toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: H. Pilt. S. P. A. Eesti Liidu väljjaanne. Tellimine kõigist postiasutustest. Tellimishind aastaks 2 kr. 50 s., poolaastaks 1 kr. 30 s.

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühiseuse trükikoda, Pikk tän. 2.

Ilmunud 16. juunil 1939.

